

Veelzijdigheid troef op Bellone Brigittines

dans

Festival Bellone Brigittines. Karine Ponties („Mi non sabir”) en Petra Hauerova („Night moth”), gezien op 22/8. Kobalt Works/Arco Renz („Heroïne”), gezien op 25/8. Het festival loopt nog tot 3/9 in de Brigittinenkapel, Brussel. Inlichtingen 02-506.43.00 of www.brigittines.be

Het laatzomerse festival van de Bellone Brigittines opent het dansseizoen met een verrassend veelzijdig programma, met artiesten die behoren tot het Trans Danse Netwerk en uit alle hoeken van Europa komen.

In 2000, toen Brussel de Culturele Hoofdstad van Europa was, nam het festival al deel aan Trans Danse. Daarna bleef het lid. De afgelopen twee jaar leefden de geselecteerde choreografen in een van de zeven deelnemende steden. Nu de werkstukken klaar zijn, is Brussel drie weken de ankerplaats. Later reizen de producties door naar Avignon, Helsinki, Praag, Reykjavik, Ljubljana, Aarhus en Poznan.

„Heroïne”: een heel erg mooie performance van Su Wen-Chi en Arco Renz.

© rr

De ontspannen sfeer is tekenend voor het festival. Net als de generositeit van het talrijke publiek, en het geluid van een zomerse regenbui tegen de ramen van de Brigittinenkapel. Veelzijdigheid typeert de programmering. De voorstellingen schipperen tussen performan-

Brussels dansfestival trekt Europese kaart

ces, installaties en reguliere dans. Het resultaat is steeds een verrassende dansavond, waarbij schrille verschillen in esthetiek niet uit de weg worden gegaan.

Zo paste de spectaculaire voorstelling *Night moth* van de Tsjechse Petra Hauerova op het eerste gezicht als een tang op een varken op de droogkomische doorlichting van sociale interacties waaraan Karine Ponties haar vier dansers onderwierp.

Hauerova dompelde de toeschouwers onder in een bad van bewe-

gende laserlijnen, die kruisend en rondtollend het speelveld in een tornado van beweging plaatsten. De danseres was bij aanvang enkel zichtbaar waar de lichtstralen haar lichaam raakten.

Ponties hield het in *Mi non sabir* dan weer veeleer bescheiden. Haar vier mannen hingen wat onbeholpen rond op het podium, probeerden contact te leggen, verstrengelden tot eigenaardige biomachines, maar leken vooral niet de juiste toon met elkaar te kunnen vinden. Het was een les in contactgestoorde dans.

Heel erg mooi was de rigoureuze performance *Heroïne* van Su Wen-Chi en Arco Renz. Haast onbeweeglijk vastgenageld op het vierkante metalen platform, laadde het lijf zich op met een spanning die als een lavalaaag over het publiek uitvloeide. De molenwiekende beweging die uiteindelijk uit de bezwering trance voorvloeide, vormde de tijd tot een eindeloze stroom van schoonheid en bevreemding.

Elke Van Campenhout